

Frontkjemperne

«Wenn alle untreu werden, so bleiben wir doch treu.» (Om alle andre blir troløse, så forblir dog vi trofaste.) Slik het det i den sangen som ble brukt når nykomlinger avla faneeden i SS. Hakkorsflagget var brettet ut på bordet midt i kretsen av de unge som ble tatt i ed. Her er det syv norske statsborgere som har trukket i fiendens uniform og med løftet hånd sverger troskap til Adolf Hitler.

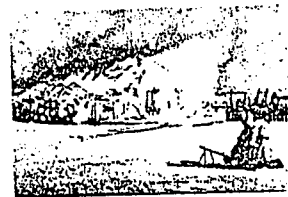
Allerede sommeren 1940 begynte frivillige fra tysk-okkuperte land og fra Finland å melde seg til tysk krigstjeneste. Den første tyske reaksjon på dette var forventende. Det skyldtes at anmodningene fra de frivillige kom uventet. I Berlin visste ikke forsvarsledelsen hvordan de frivillige best kunne innordnes i styrkene.

Det endte med at det ble opprettet en særskilt SS-divisjon. Der skulle de germanske frivillige sikres plass. Til denne kategori hørte folk fra de nordiske land og Nederland. Den nye divisjonen fikk navnet «Wiking». Den var en del av «Germanske SS» der mannskapene ikke var av tysk nasjonalitet, men likevel «germanere» som gjorde felles sak med det tyske folk.

Et improvisert emblem for det norske frivillige skikompaniet. Det er en gammel birkebeiner som må gjøre reklame for kampen mot bolsjevismen.

Norske frivillige prøver seg på en morsomhet og plasserer skilt med «Ringebu» på en kommunikasjonsentral.

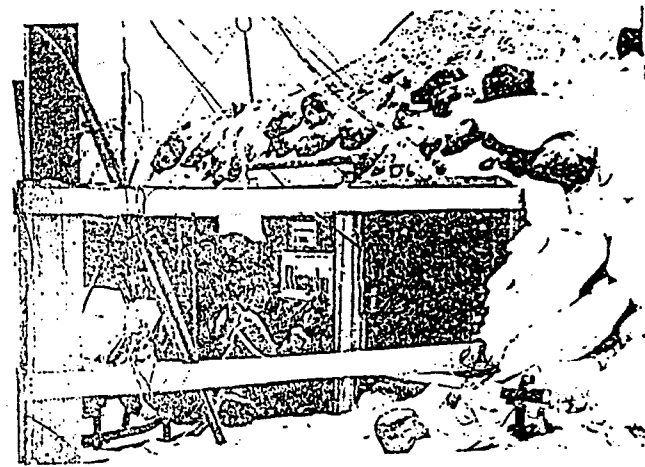

Norske frivillige i kamp på landsbygda i Sovjetunionen. Bildene er tatt av en tysk «Kriegsbericht» – en av de mange frontkorrespondentene som hadde til oppgave å utnytte felttogets propagandaverdi.

Skijegerne

«SS-skijegerbataljon Norge» kom i stand høsten 1942. Den skulle etter planen settes inn i Finland. Etter endt utdannelse i Tyskland havnet den ved fronten i Øst-Karelen. Vinteren 1943–1944 var styrken på omtrent 700 mann. Opprinnelig hadde det vært bare et «SS-skiloperkompani» med et mannskap som for det meste var vervet gjennom Nasjonal Samlings Ungdomsfylking. Kompaniet og senere bataljonen drev patruljetjeneste fra midten av februar 1943. Mannskapene hadde norske offiserer, og kommandospråket var norsk. Stridstaktikken var preget av de finske erfaringene fra vinterkrig og bygde i stor utstrekning på patruljenes bevegelighet.

Det avsnitt som Skijegerbataljonen holdt sommeren 1944, ble utsatt for sterkt sovjetisk press fra slutten av juni. En avdeling var reist bort fra fronten for å få avløsning like for hovedangrepet satte inn.

De gjenværende 300 mann ble omringet, og nesten halvparten av dem falt eller ble meldt savnet under kampene. Noen få av dem som ble tatt til fange av russerne, overlevde.

Tidlig på høsten 1944 fikk Skijegerbataljonen nye mannskaper, blant annet folk fra et av de nyoppsatte politikompaniene. Men da Finland kapitulerte i begynnelsen av september, måtte bataljonen følge den tyske Lapplandsarméen den lange veien gjennom Finland til Finnmark og Troms og sørover derfra. Styrkene etterlot seg nedbrent bebyggelse og ødelagte kommunikasjoner. Våren 1945 var bataljonen forlagt på Mysen. Meningen var å omorganisere den, men det var uenighet på norsk og tysk hold om dette. Et par hundre av mannskapene befant seg på Bygdøy der de utgjorde en reserve for Quisling da de tyske styrker i Norge kapitulerte 8. mai 1945.